

Leilighederne i private Huse ikke være velskikkede til den Slags Anstalter; saa de kunne umuligt være gode allefammen. Hvad den ærede Ministers Tal angaar, vil jeg spørge, om det ikke forholder sig saaledes, at der ydes en betydelig Understøttelse til disse forskjellige Vandsvageanstalter; jeg har hørt nævnt 3,000 Kr. om Maaned, jeg veed ikke, om det er rigtigt, men er det rigtigt, bliver det 36,000 Kr. om Aaret, lægges de 15,000 Kr. til, bliver det 51,000 Kr., og lægges Renten af 200,000 Kr., som denne Anstalt nok vil komme til at koste i Anlægsfum, til, naae vi op til 60,000 Kr. eller akkurat saa højt som Dødsiuminstituttet. Jeg tror, at det burde nævnes, for at det ikke skulde se ud, som om det, vi her staa i Færd med at gjøre, var saa overordentlig billigt. — Jeg gjentager altsaa blot, at jeg, som den ærede Formand har nævnt, har tilbagetaget den oprindelige Dagsorden, og jeg skal slutte mig til Forslaget af det ærede 6te Medlem for 9de Kreds (Suel) og anbefale det paa bedste Maade til Thinget; der foregribes Intet ved det, og der udsættes i Virkeligheden Intet.

Mr. Andersen: Jeg har forlangt Ordet for at udtale mig om; hvorfor jeg ikke agter at stemme for den motiverede Dagsorden. Det kan neppe feile, at; da den meget ærede Minister forelagde nærværende Lovforslag, som det som en Trøst og vakke Glæde og Forhaabninger hos mangen en Familie rundt omkring i Landet, som er saa uheldig stillet at have en af disse Ulykkelige i deres Familie eller i deres Hjem, og de have vistnok med Længsel ventet paa, at denne Sag skulde blive fremmet, og have neppe kunnet begribe, hvorledes det har kunnet trække saa længe hen, inden Sagen kom til 2den Behandling. Men dersom der nu skal standfæses, og Sagen ikke skal fremmes videre, vil det vistnok volde et smerteligt Indtryk hos mange af disse Familier, og et saadant Indtryk vil jeg for mit Vedkommende ikke være med til at gjøre. — Der er lagt stor Vægt paa, at saadanne Anstalter maatte drives paa Statens Regning, det skulde absolut være Staten, som skulde fuldføre saadanne Foretagender; men, naar vi læse Historien, ville vi vistnok kunne finde, at mange lignende Anstalter, mange saadanne store Foretagender med ringe Begyndelser ere udgaaede fra enkelte Mænd. Jeg vil minde om, at der findes Anstalter her i Landet, om ikke ganske af den Slags, saa dog tilnærmelsesvis noget lignende. Jeg veed ikke rettere, end at Anstalterne paa Klakkebjerg, Vandrupgaard og Holsteinsminde ere private; men de have dog virket til stor Velsignelse og Held for mangfoldige Mennesker rundt omkring i Landet, og noget lignende maa man haabe ogsaa vil kunne finde Sted med den Anstalt, som her er bragt i Forslag. — Den Gjærning, der skal udføres paa en saadan Anstalt, er en Gjærning, som ikke mange

Mennesker føle Lyst og Trang til at udføre, især iblandt dem, om hvem det kunde tænkes; at de egne sig til en saadan Gjærning, saa jeg synes nok, at, naar en Mand tilbyder sig til at tage fat paa en saadan Gjærning, en Mand, som fra alle Sider anerkendes for at være en dygtig Mand, er det ikke rigtigt at skyde Forslaget tilbage og sige: Vi ville vente; Tiden er ikke kommen endnu. Jeg synes, at, naar der tilbyder sig en saadan Leilighed, burde den benyttes. — Der kan naturligtvis imod det nærværende Lovforslag, som mod alt Menneskeligt, indvendes en Del; men jeg ser dog ikke rettere end, at den største Del af de Indvendinger, der ere fremkomne, ere af en mindre væsentlig Betskaffenhed, og jeg for mit Vedkommende mener, at Thinget gjør rettest i at stemme for Sagens Fremme og lade den gaa til det andet Thing, som forhen har interesseret sig meget for denne Sag, og som forhaabentlig ogsaa vil interessere sig for den i Fremtiden. Man siger: Loven vil komme lige tidligt, enten vi vedtage Dagsordenen og standse Sagen eller vi fremme Sagen; men det kan jeg slet ikke erkende at være Tilfældet. Dersom der virkelig er en levende Overbevisning hos Rigsdagens forskjellige Afdelinger om, at denne Sag bør fremmes, dersom den er Medlemmerne saa magtpaaliggende, som det flere Gange er udtalt, at den er, saa indser jeg ikke, at det er saa umuligt, at Loven skulde kunne blive færdig endog saa i denne Rigsdagsamling. Det siges dernæst om den omtalte Mand, at han har saa overmaade Meget at bestille, at han har en 10—11 Anstalter og saa videre; men det er dog ikke godt at beregne, hvad et Menneske kan udføre. En Mand med en fast Karakter, en kraftig Billie og stor Udholdenhed kan udrette Meget, som mange andre Mennesker maa forandre sig over, at han kan faae udført. Desuden gjælder endnu det gamle Ordsprog: Som Herren er, saa følge ham Evende, og det er mig bekendt fra paalidelige Mænd, at flere af de Kræfter, som denne Mand bruger i sin Tjeneste til at gennemføre Undervisningen i hans Anstalt, ere Folk, som have saa stor Kjærlighed til den Gjærning, de have med at gjøre, at de virke med alle deres Kræfter for at fremme Sagen. Naar det er en saadan Mand, der staar i Spidsen for et saadant Foretagende, veed han ogsaa gjerne at finde Kræfter, der ere brugbare og ville hjælpe ham til at gennemføre Sagen. Det er i Korthed disse Bevæggrunde, der gjøre, at jeg ikke kan stemme for Dagsordenen, men maa stemme for Sagens Fremme og ønske, at den maa blive fremmet saa hurtigt som muligt, og komme til at virke til Held og Velsignelse for de omhandlede ulykkelige Mennesker omkring i Landet.

Suel: Dersom jeg var af samme Overbevisning som den sidste ærede Taler, at denne